

komme til — vistnok fuldkomment imod sit eget Dnske og Forsæt — at vise den Administrationsgreen, den Etat, hvortil han hører, Forskjerlighed fremfor den anden, og derved vilde der i den anden Etat, som jo er meget forskjellig fra den første, opstaae Misfornoieelse og Beflagelse. Dette kunde man nu maaskee oversee — endskjndt det aldrig er godt, at noget Saadant er tilstede — men der vilde kunde stee Noget, som er meget alvorligere, og det er, at den Afdeling af vort Forsvarsvæsen, som maaskee mange af os vilde sætte meest Priis paa, og som i Tilfælde af Krig vilde være den, der vilde kunde komme til at virke paa den kraftigste Maade, vilde blive stødt tilbage, saaledes at det efterhaanden vilde synes, at den ikke længere havde den Betydning, som den burde have i Tilfælde af Krig. Det mindst Gavnlige vilde efter min Mening være, at en militair Minister stod i Spidsen for begge Afdelinger; det burde være en civil Mand, thi den civile Mand har altid den Fordeel, at han staaer ligesaa nær den ene Afdeling som den anden, og altsaa ogsaa ligesaa fjernt Personellet i den ene som Personellet i den anden. En saadan Mand vilde med langt mere uheldet Blik kunne see til begge Sider og bedre kunne faae begge Afdelinger til at arbejde sammen; men han maatte jo have en Directeur eller Bestyrer for hver af de forskjellige Afdelinger i det Ministerium, der ligger under ham. Naar man nu kommer til disse Commandoforhold, som jeg har tilladt mig at omtale, altsaa i Tilfælde af Krig, og det ikke er en overordentlig energisk Mand, som staaer i Spidsen for Ministeriet, saa ville disse to Directeurer, der ikke have det Ansvar, som de vilde have, dersom de vare Ministre, kunne trække Ministeren, den Ene til den ene Side og den Anden til den anden Side, og maaskee bringe ham i en vanskelig Stilling, hvilket da kunde gaae ud over vort Forsvarsvæsen i det Hele og i alt Fald ikke være til noget Gavn. Det sees heraf, at de Grunde, der have bevæget mig til at slutte mig til andre Medlemmer, der have udtalt det Dnske tidligere, at disse to Administrationsgrene maatte slaes sammen, ikke stemme med Anden i den Adresse, som her foreligger. Sagen staaer for mig væsent-

ligt som et personligt Spørgsmaal saaledes, at naar man til den Tid, da det forenede Forsvarsministerium skulde besættes, har en Mand, der kan overtage det, saa vil det være ganske fortræffeligt, men har man ikke en saadan Mand, saa maa man gaae til begge Sider, og stille det ud, og hvis man er istand til at faae to saadanne Mænd, da maa man stille dem i Spidsen hver for sin Administrationsgreen. Med andre Ord, Spørgsmaalet er hos mig ikke saamodent, og jeg staaer ikke saa færdig med min Dom, at jeg drifter mig til i en Adresse til Hs. Majestæt Kongen at henvende en bestemt Opfordring til at stille een Mand i Spidsen for begge Administrationsgrene; thi det maa jo være Thingets Mening med en saadan Henvendelse til Hs. Majestæt, at det ønskes, at det ene stee og det andet ikke, at det stee, at Administrationen bliver slaet sammen, men at derimod det, at hvert Aarben forbliver under sin Administration, ikke bør være Tilfældet.

Krabbe: Jeg skal ikke imødegaae de Argumenter, som, efterat jeg havde Ordet, ere fremkomne for Adressen; Forhandlingen er for langt fremsreden til, at jeg i dette Møde kan gjøre det, skjndt jeg kunde være fristet dertil efter det, som det forekommer mig, temmeligt svage Forsvar, der er ført for Adressen. Jeg vil derimod udtale Noget, som, jo mere Forhandlingerne ere gaede frem, desto stærkere har paatrængt sig mig, og det er det: Ere vi her i Thinget virkelig i den Grad forberedte paa denne Sag, at vi føle os opfordrede til i samme Møde, hvor vi have begyndt at forhandle den, at tage Beslutning derom, og derpaa sende Adressen til Kongen for at sige ham: Her er vor Mening fuld færdig. Jeg troer det ikke. Vi ere her i Thinget maaskee undertiden noget langsommere end nødvendigt; men vor forretningsmæssige Stil er nu engang den, at selv mindre Sager undergaae gjentagne — i Reglen sex Gange gjentagne — Forhandlinger i Rigsdagen. Vi pleie i Sager, der ikke ere altfor ubetydelige, at nedsætte 1 à 2 Udvalg. Men i en Sag, som i Betydning langt overgaaer en stor Deel af de Love, der blive os forelagte, troer jeg ikke, det vilde være rigtigt at tage, vel ikke nogen Lovbeslutning, men